

DE SPROOKJESKARAVAN

**Een boek om voor te lezen (6-8 jaar)
of om zelf te lezen (8-10 jaar)**

© 2018 Harry Grosveld / Uitgeverij U2pi

Titel: De Sprookjeskaravaan

Auteur: Harry Grosveld

Illustraties: Joan Brons

Typografie: Mylene Nieuwland

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

ISBN: 978-90-8759-795-5

NUR: 277

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

INHOUD

1. Helemaal alleen	1
2. Broer en Zus	5
3. Een Kat met laarzen	10
4. Een Langslaapster	16
5. Heer Uil	24
6. Witje	35
7. Duimpje	56
8. Assie	69
9. Kapje	92
10. Blauwbaard	101
11. Weer alleen	128

Er was eens een muis. Hij heette Philippus. Zo stond het in zijn paspoort. Men noemde hem gewoon Flip.

Flip zat in zijn holletje lekker zijn krantje te lezen. Hij had een lichtje aangedaan, de open haard aangestoken, een muziekje opgezet en - ja, héél af en toe deed hij dat - een pijpje opgestoken. Het was er gewoon gezellig.

Plotseling schrok Flip. Het was weer eens niet pluis in het kasteel van Blauwbaard, las hij in de krant. Dat kasteel lag

ver weg. Voor een muis tenminste, omdat die zulke kleine pootjes heeft. Voor Blauwbaard niet. Die kon reuze stappen maken. Hij kwam daarom best vaak in de buurt waar Flip woont.

Flip had Blauwbaard al een paar keer gezien. Hij was onvriendelijk, heel groot en had bijna geen haar meer op zijn hoofd. Wel had hij een baard, lang en wild. En die baard was blauw.

Dat is niet normaal. Hoe dat kwam wist niemand. Misschien had hij hem zelf zo geverfd. De kapper in het dorp had het in ieder geval niet gedaan. Daar kwam hij nooit.

En dan werden er ook nog heel enge verhalen over hem verteld. Hij zou jonge meisjes met mooie praatjes en lekkere dingen naar zijn kasteel lokken. Daar stopte hij ze in een kamertje en deed de deur met een grote sleutel op slot. Als hij honger had, koos hij het dikste meisje uit.

En hij kon toveren. Hij kon dingen, mensen en dieren in iets heel anders veranderen. Zichzelf ook.

Wat stond er eigenlijk in de krant over Blauwbaard? Waar schrok Flip zo van? De mensen hadden iemand "help!!" horen roepen. Niet één, wel tien keer. En het kwam uit de richting van het kasteel van Blauwbaard.

Toen Flip dat las sprong hij op en riep “die kerel kan gewoon zijn gang gaan. Dat moet nu voor eens en altijd afgelopen zijn. Als de grote mensen hem niet kunnen pakken, dan doe IK het wel. Al ben ik nog zo klein.”

Dat was flink gezegd van Flip. Maar hoe doe je dat als muis? Of – zoals de grote mensen zeggen – hoe voeg je de daad bij het woord?

Veel tijd om na te denken had Flip niet. Dat meisje schreeuwde om hulp. Het was een noodkreet. Er mocht dus geen tijd verloren gaan.

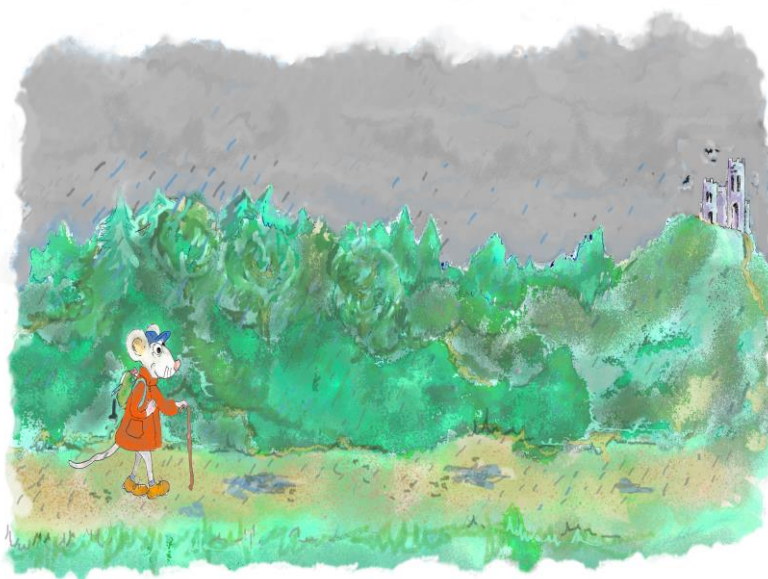
Hij pakte zijn rugzak, stopte daar een paar boterhammen met pindakaas in, een pak verse melk en wat lekkere dingen. Zijn mobieltje, de nieuwste smartphone, stopte hij er bij. Dan kon hij bij nood om hulp bellen. En de weg zoeken naar het kasteel als hij die kwijt was. En zijn bankpas vergat hij ook niet. Dan kon hij betalen als dat nodig was.

Hij trok warme sokken en stevige schoenen aan. En een regenjack, want het regende bijna altijd in het bos waar het kasteel van Blauwbaard stond. Een petje op zijn kop. Een zaklamp voor in het donker. En de stok die hij altijd meenam als hij ging wandelen.

Hij keek om zich heen. Zijn pijpje had hij al uitgeklopt. En het vuur in de open haard, de muziek en het licht deed hij uit. Hij wist immers niet wanneer hij zou terugkomen.

Zou hij nog wel terugkomen? Dat vroeg hij zich af toen hij de deur van zijn holletje achter zich dichttrok. Buiten was het donker, koud, het regende en de wind woei door de bomen.

Even dacht hij heel in de verte weer “help” te horen. Hij beefde een beetje van angst. Toch ging hij op stap richting kasteel. Helemaal alleen.

WEET JE NOG?

Flip, een muis, las in de krant dat de verschrikkelijke Blauwbaard al weer meisjes naar zijn kasteel heeft meegenomen. Daar houdt hij ze gevangen tot ze dik genoeg zijn om op te eten.

Flip vindt dat daaraan een eind moet komen en besluit dat zelf te gaan doen. Hij maakt zich klaar voor een lange, gevaarlijke tocht. Het is nog donker en het regent als hij de voordeur van zijn holletje achter zich dichttrekt. Hij voelt zich erg alleen.

Ja, Flip voelde zich alleen. Hij had al uren gelopen en het schoot niet op.

Zeker, een muis kan hard rennen. Maar de pootjes zijn heel klein. En rennen hou je niet lang vol. Zeker niet met een rugzak om en stevige schoenen aan.

Hij dacht nog steeds in de verte "Help....!" te horen. Dat gaf hem moed om verder te gaan.

Even later werd hij toch erg moe. Hij dacht, "ik moet rusten, anders hou ik het niet vol".

Gelukkig zag hij verderop licht branden. "Kijken of ik daar even kan uitrusten", zei Flip tegen zichzelf en liep er naar toe. Het was een klein huisje.

Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat er dakpannen van het

dak af waren gebroken en stukken van de muur getrokken.

Het rook er een beetje vies. Flip keek naar boven, naar de schoorsteen op het huisje en zag dat daar vieze, vette rook uitkwam.

Hij voelde eens aan een dakpan. Die was zacht. Toen hij er goed naar keek, zag hij dat het een pannenkoek was.

Ineens dacht hij aan een verhaal dat zijn moeder hem vroeger voorgelezen had: het sprookje van Hans en Grietje.

Dit moet het smulhuisje van de heks zijn. En broer Hans en zusje Griet hadden daar stukken van afgegeten. Dat was duidelijk te zien.

Toen de heks dat ontdekte was zij eerst heel vriendelijk geweest. Maar later werd Hans in een hok gestopt om hem vet te mesten en daarna op te eten.

“Als dit datzelfde smulhuisje is”, dacht Flip, “moet ik eraf blijven. Anders krijg ik, net als zij, met die heks te maken en kom ik nooit in dat kasteel van Blauwbaard.”

Hij keek voorzichtig naar binnen. Hij zag helemaal geen heks. Wel een jongen en een meisje aan tafel. “Dat moeten Hans en Grietje zelf zijn”, dacht Flip en tikte opgewonden tegen het raam.

Toen die twee opkeken en een muis zagen staan, door en

door nat van de regen, stond de jongen op om de deur open te doen.

“Hallo” zei hij, “ik ben Hans en daar zit mijn zus Grietje. Kom binnen joh, lekker warm hier en kaas genoeg”.

“Graag,” zei Flip, “hoe krijgen jullie het hier zo lekker warm?”

“Dat komt door die heks” zei Hans. “Die had mij in de oven willen stoppen. Nu ligt ze er zelf in. Grietje heeft haar erin geduwd toen ze keek of het hout in de oven goed genoeg brandde”.

“Ze brandt super goed. Het stinkt alleen een beetje”, zei Grietje. “We gaan pas terug naar huis als ze is uitgebrand en het weer koud wordt in het huisje. Schuif gezellig aan joh”.

Dat liet Flip zich geen twee keer zeggen. Hij deed zijn natte spullen uit, legde ze bij de kachel te drogen en ging aan tafel zitten.

Flip had een groot stuk kaas gekregen. Hij liet het zich goed smaken. Toen hij zijn buikje rond had, was het tijd om vragen te stellen.

“Hoe kom jij hier”, vroeg Grietje. “Ben je net als wij verdwaald”?

“Nee, gelukkig niet,” zei Flip, en hij vertelde dat hij op weg was naar het kasteel van Blauwbaard om daar de meisjes te redden die om hulp riepen. “Daarom moet ik snel weer door,” zei hij.

“Wacht eens even” en Hans ging voor hem staan, “wij gaan met je mee. Jij kunt zeker hulp gebruiken als je naar zo’n enge vent gaat.

Onze vader en moeder moeten dan nog maar even wachten. Die denken toch dat we nooit meer terugkomen. Ze hebben ons hier in het bos achtergelaten omdat ze geen geld hadden om eten voor ons te kopen.

Schiet op Grietje, we wachten niet tot de heks is opgebrand. Pak wat voor onderweg te eten en te drinken.

Er is genoeg hier in huis.

En vergeet niet naar de wc te gaan voor we weggaan. Het wordt een lange, barre tocht, als ik Flip goed begrepen heb”.

Hans en Grietje lieten de boel de boel. Naar de kachel met de heks erin, keken ze niet meer om. Het licht deden ze niet uit.

De deur van het huisje lieten ze open. Hier kwamen ze toch niet meer terug.

Dát sprookje was afgelopen. Ze begonnen nu aan een nieuw avontuur. Misschien nog gevaarlijker dan hun eerste.

Flip keek op zijn telefoon. De weg kwijtraken was het ergste dat hen nu kon overkomen. Hij voelde zich blij, de regen was gelukkig over en hij had het niet koud meer. Hans en Grietje hadden hem nieuwe moed gegeven. Hij stond er niet meer alleen voor.

Heel in de verte hoorde hij weer “help...!” roepen. Het sneed door zijn ziel.

“Opschieten”, dacht hij. En daar gingen ze. Flip voorop. En Hans en Grietje? vlak achter hem.

WEET JE NOG?

Flip is op weg naar Blauwbaard. Onderweg komt hij Hans en Grietje tegen. Die twee zaten in het smulhuisje bij te komen van hun avontuur met de heks. Toen ze hoorden wat Flip ging doen, wilden ze met hem mee. Flip was allang blij dat hij er niet meer alleen voor stond.

Het was al licht geworden.

Wie liep er voorop? Flip natuurlijk. Hans liep vlak achter hem. En Grietje kwam op een holletje aangezet. Die was toch nog maar gauw even naar de wc gegaan.

Flip voelde zich een stuk prettiger nu die twee met hem meeliepen.

“Weet je”, zei hij tegen Hans, “ik doe wel dapper, maar ik doe het bijna in mijn broek van angst. Ik ben een muis en er zijn heel wat dieren die graag muizen lusten. Of het nu een uil is of een kat. Als ze me zien, proberen ze me te pakken”.

“Nou”, zei Hans, “dan zal ik heel goed opletten en je op tijd waarschuwen. Dan kun je nog wegrennen”.

Hans had het nog niet gezegd of hij stond stil en siste zachtjes: “Flip, wegwezen jij!”.

Flip kroop bliksemsnel in de sloot langs de weg. “Wat is er?” vroeg hij aan Hans.

“Daar staat een kat. Hij ziet er heel vreemd uit. Hij heeft een grote hoed met veren op en hoge laarzen aan. Grietje en ik lopen naar hem toe. Je kunt met ons meelopen Flip, maar blijf in de sloot. Grietje, doe jij het woord. Je kon zo aardig doen tegen die heks. Dan kun je het ook tegen een kat.”.

Ze liepen naar de kat. Grietje voorop.

Toen de kat Hans en Grietje zag, deed hij iets wat gewone katten nooit doen. Hij maakte een diepe buiging en nam met een grote zwaai zijn hoed af.

“Wat ben jij een leuke, charmante poes” zei Grietje. “Dat zie je niet vaak. Hoe heet jij?”

“Ik ben de kat van de markies van Karabas”, zei de kat, “al die bossen hier, al die boerderijen en al dat land is van mijn meester, de markies”. En hij maakte een brede zwaai met zijn andere voorpoot om te laten zien dat het heel veel was.

“Nou, nou”, zei Grietje bewonderend, “dan moet die markies van jou heel erg rijk zijn. Of sta je hier een beetje op te scheppen?”

De kat begon te blozen. “Om heel eerlijk te zijn”, zei hij, “ja, ik doe alsof. Mijn meester is een gewone boerenknecht.

Maar ja, hij is nu eenmaal stapel verliefd op de dochter van de koning. Hij wil dolgraag met die prinses trouwen. Dat vindt die koning natuurlijk nooit goed. Die wil zo'n arme sloeber niet in zijn familie. Dus doe ik alsof hij heel rijk is. Aan niemand vertellen hoor!"

"Dat beloven we", zei Hans, die goed geluisterd had. "Op ons kun je rekenen. Wij zwijgen als het graf."

"En jullie", vroeg de kat, "wat doen jullie hier zo vroeg in de morgen? Hoe heten jullie?"

"Ik ben Hans en dat is mijn zusje, Grietje. Wij zijn op weg naar het kasteel van Blauwbaard"

"Blauwbaard? Wie is dat?"

"Nooit van gehoord?" vroeg Hans. "Het schijnt een heel enge man te zijn. Hij sluit jonge meisjes op in zijn kasteel. En als ze lekker dik zijn, eet hij ze op.

Pas geleden heeft hij er weer eentje gepakt. Je hoort die meisjes om hulp roepen. Daarom gaan wij ze nu bevrijden.

En hij kan toveren, heb ik gehoord".

"Poeh", zei de kat, "dat is dapper van jullie. Kan ik soms helpen?"

"Ja, met ons meegaan", zei Hans, "Dan zijn we met ons vieren".

De kat keek verbaasd om zich heen. "Waar is die vierde?"

“Oh, die zit hier ergens in de sloot”, zei Hans. “Die heeft zich voor jou verstopt. Hij heet Flip.” “Waarom heeft hij zich verstopt?”, vroeg de kat.

Toen Hans vertelde dat Flip een muis was, gooide de kat zijn hoed weg, begon overal te zoeken en had Flip binnen een paar tellen te pakken. Hij hield hem tussen zijn poten, klaar om hem op te peuzelen.

“Stop!”, gilde Grietje. “Als je dat doet, beleef je wat. Laat hem los!”

“Zeg meisje”, lachte de kat, “denk jij mij bang te kunnen maken?”

“Ik ben Grietje, de zus van Hans. Met mijn eigen handen heb ik een heks in de oven geduwd. Die was ze aan het aanmaken om Hans er in te stoppen. Ha, ha, nu lig ze er zelf in te bakken. Dat heb ik gedaan. En als ik die heks aan kan, kan ik jou ook aan, gemene rotkat. Laat Flip los! Nu!”

Daar schrok de kat van. “Zijn jullie samen Hans en Grietje?” “Ja” schreeuwde Hans. “Die twee uit dat beroemde sprookje”.

“Beroemd? sprookje? Ik ken helemaal geen sprookjes” zei de kat, terwijl hij Flip nog stevig tussen zijn poten vasthield. “Hebben jullie echt een heks in de oven geduwd?” “Ja”, gilde Grietje weer.

“Dat verandert de zaak”, zei de kat. “Ik heb toevallig een

bloedhekel aan heksen. Dat is er dan weer één minder”. En hij liet Flip los.

Je denkt misschien dat Flip meteen weg zou rennen. Danken je Flip niet.

Hij schudde zich even uit, ging vlak voor de kat rechtop staan en stak zijn voorpootje uit.

“Kat”, zei hij, “jij bent slim. En je bent goed voor je baas. Zo iemand hebben wij nodig.

Maar jij zult mij ook altijd willen opeten. En dat wil ik natuurlijk niet. Laat ons daarom afspreken dat je mij met rust laat totdat we die Blauwbaard een lesje hebben geleerd. Daarna zien we verder”.

Het klonk allemaal heel flink, maar Flip stond te trillen op z’n pootjes toen hij de kat zo toesprak.

De kat dacht even na en zei: “Afgesproken”. Hij stak zijn voorpoot uit.

En zo schudden een kat en een muis elkaar de poot. Heb je dat ooit gezien?

Hans en Grietje klaptten van plezier in hun handen. “Zeg kat, weet je hoe we je gaan noemen?, vroeg Grietje. “Dat markies en dat Karabas is veel te moeilijk om te onthouden. Voor ons ben je gewoon Bas. En laat die rare hoed hier liggen. De laarzen mag je aanhouden. Die komen misschien nog van pas”.

“Dan ben jij Bas, de gelaarsde kat”, kwam Hans tussen beiden. “En nóg iets voor ik het vergeet. Er is er hier één de baas. Ik niet, mijn zus niet en jij al helemaal niet. Flip, die muis is hier de baas!”.

Bas moest even diep slikken. Dat een muis zijn baas zou zijn, daar moest hij aan wennen. Veel tijd kreeg hij daar niet voor want Flip riep: “Kom op, we moeten door, er is geen tijd te verliezen!”

En daar gingen ze. Flip voorop, daarachter Hans en Grietje en daar weer achter Bas, de gelaarsde kat. Die had zijn hoed toch maar mooi opgehouden.

